Temps Pasqual - Sisè diumenge



Per DavidG el dl., 19/05/2025 - 00:00

Ac 15,1-2.22-29
Ap 21, 10-14.22-23
Jn 21, 10-14.22-23

"Caminem junts cap a la pàtria que Déu ens ha preparat".

Aquesta frase, dita pel Sant Pare Lleó XIV poc després de ser escollit successor de Pere, és una bona síntesis de la paraula de Déu proclamada en aquest sisè diumenge de Pasqua.

Caminar junts, viure sinodalment, és el que cerquen els primers cristians d'Antioquia, tot desitjant la comunió amb els apòstols que són a Jerusalem. Sis cents quilòmetres de distància no poden diluir el desig del Senyor pels seus: Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu.(Jn 17,21).

El cas és que hi ha qui, en nom de la Llei antiga, vol estretir la porta de la salvació als no jueus. Són els qui els costa acceptar la novetat radical de l'Evangeli oberta a tothom. No entenen que estimar Déu, els altres i a un mateix com Crist, no pot generar exclusivitats ni exclusió. La crida a la conversió de l'Evangeli és una crida a reconèixer-se vulnerable, estimat per Déu i, per això, capaç de caminar amb tants d'altres vers la pàtria del Cel.

Aplicant les regles de discerniment dels Exercicis espirituals de Sant Ignasi, la desavinença, la inquietud i la pertorbació que la comunitat d'Antioquia pateix per la pressió als nos jueus de fer-se circumcidar, són indicis clars de l'acció del mal esperit. Per aquells que honestament cerquen la voluntat de Déu i malden, dia a dia, per caminar humilment en presència de Déu, l'Esperit Sant defensor es manifesta en forma de pau i quietud, facilitant i traient tots els impediments per a procedir bé en endavant. El contrari no ve de Déu.

Els evangelitzats d'Antioquia tenen tan clara l'adhesió a Crist, que, allà és on, per primera vegada, se'ls anomena cristians. Amb aquest sentit de Crist, els antioquens intueixen que exigir la circumcisió als nou vinguts no és d'acord a l'evangeli que els hi havien predicat. És per això que cerquen el contrast amb els apòstols, aquells qui han conegut en persona Jesús de Natzaret. Els antioquens discerneixen cercant la confirmació dels qui han purificat el seu amor a Jesús entre el Dijous Sant i la Pasqua.

-¿Com sentiu aquesta qüestió? ¿On creieu que és l'Esperit de Jesús en aquest debat?

La resposta és proverbial:

-l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar altres càrregues que les indispensables.

Ho diuen per escrit i ho diuen a través dels delegats: Judes, Siles, Pau i Bernabé. Tan important és sostenir aquest vincle entre uns i altres. Els vint dies de camí que separaven ambdues ciutats mereixen ser recorreguts per tal d'enfortir el vincle en la comunió pel mateix esperit. Molt estava en joc aleshores i molt és en joc avui per a nosaltres. Cerquem prou contrast amb els qui han estat batejats en la mort i resurrecció de Crist? Cerquem suficientment el mestratge del successor de Pere i els successors dels apòstols?

El que m'estima farà cas del que jo dic i el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell.

Els antioquens volien fer veritat aquestes paraules i sentir també que Crist i el Pare habitaven amb ells, com així fou pels primers de Jerusalem. La taula del cenacle s'allarga quilòmetres i quilòmetres enllà des d'on va començar tot. L'instant de comunió es perllonga segles i segles fins avui mateix. Heus aquí el sagrament de la nostra fe. L'Esperit defensor és l'aixopluc del convit, tal com ho havia promès el Senyor.

Caldrà, però, esperar la Pentecosta per entendre que la nova Jerusalem esberla les muralles de la ciutat santa i s'estén mar enllà, terra endins. Caldrà esperar a llegir el llibre de l'Apocalipsi per a entendre de cor que la casa pairal supera les dimensions d'espai i temps, en el que Joan anomenem la Jerusalem del cel.

Vers ella caminem junts.

ETIQUETES
SINODALITAT DISCERNIMENT UNIVERSALITAT